

**ajuntament de
palafrugell**

Autoritats, regidores, regidors, senyores i senyors, benvolguts conciutadans, bon dia i gràcies per assistir a celebrar plegats la Diada Nacional de Catalunya, la diada nacional del nostre país. Un país que ara mateix, com a la resta de l'Estat, es troba en una crisi econòmica, política i institucional i que deriva, com a ningú no se li pot escapar, en una crisi de tot el nostre sistema democràtic. Un dèficit democràtic que campa arreu de totes les institucions que haurien de ser les garants insubornables i estrictes del sistema polític que ens regeix. És cert que vivim en un Estat democràtic, però també és cert que les qualitats democràtiques són diverses i n'hi ha de més fortes i de més fràgils. I la de l'Estat Espanyol es troba ara en una cruïlla importantíssima, i cal sobretot encertar el camí per al redreçament, sinó les conseqüències poden ser funestes i llargues en el temps. L'immobilisme no mena enlloc. No m'agrada haver-ho de constatar, però la nostra democràcia és ara manifestament fràgil, i ho és a causa de la lleugeresa, per dir-ho de manera suau, de molts dels qui de forma pèssima l'han representada i encara pitjor l'han gestionada.

La corrupció és una lacra contra la qual no hem sabut lluitar amb prou celeritat ni eficàcia. La corrupció actua com un corc, si no te n'adones a temps, l'estructura està malmenada en tot el seu esquelet. Cal que ens dediquem a la nostra democràcia amb esforç i generositat, perquè la convivència bé s'ho val.

La democràcia s'assenta i alhora es nodreix de tres pilars fonamentals: la sobirania, o sigui, el poble; la llibertat individual o col·lectiva en tots els àmbits, sobretot la d'expressió; i el progrés que assegura el benestar dels ciutadans, basat sobretot en la igualtat d'oportunitats. I aquests tres pilars han de ser forts i s'han de coordinar a la perfecció. Quan es detecta fragilitat i desconfiança en qualsevol d'ells és quan les lacres del messianisme i el populisme treuen el cap i es fan fortes. Són temptacions en les quals no podem caure, perquè creen desequilibri i augmenten el desencaix entre institucions i ciutadans.

I quina és la solució per tal de resoldre el cul-de-sac actual? La democràcia. Una robusta i insubornable radicalitat democràtica. Encara que pugui semblar una obvietat, les crisis democràtiques només es resolen amb més democràcia i més política; una política entesa, això sí, a partir de consensos i acords.

Cal que entenguem la democràcia en tota la seva real amplitud, no simplement com l'acte d'anar a votar, sinó el manteniment dels pilars bàsics que he esmentat anteriorment. Aquesta és la millor manera d'evitar els populismes, els quals són sempre conseqüència de portar el mínim conflicte a la desmesura i a l'extrem.

I aquesta solució val també per a la nostra cruïlla nacional. Si algú em pregunta quin seria l'element que podria deslligar el nostre nus nacional, la meva resposta és clara, diàfana i contundent: més democràcia. La democràcia només fa al por als que no ho són, de demòcrates. La meva convicció apel·la a donar la veu al poble. Només escoltant la veu sobirana tindrem el mapa clar del nostre present i les claus que ens han de menar cap el futur. Diem-ho ben clar, perquè la meva convicció és clara: em refereixo al referèndum.

Un referèndum, però, acordat i que permeti o bé renovar el pacte de convivència amb la resta d'Espanya o bé la independència del nostre país.

Com deia, a partir del resultat que s'esdevingui del referèndum sabrem quin és l'estat actual de les coses. Dels anys que tinc responsabilitat com a alcalde i que assisteixo als actes de la Diada com a tal, he manifestat sempre el meu compromís amb Palafrugell i per tant amb Catalunya, com no pot ser d'altra manera. Catalunya és el meu país, la meva nació i serà en el futur allò que els catalans decidim que ha de ser.

Perquè els països, les nacions, i també els Estats, estan conformats per la seva gent i és aquesta gent la que detenta la sobirania que ha de preveure el seu futur com a col·lectivitat. És clar que hi haurà qui titllarà de simplista aquesta afirmació i anomenarà les lleis, les constitucions i tots els artefactes legals que vulgui, però en el fons de tot aquest tramut de reglaments i disposicions sempre ha d'haver-hi el ciutadà. Si la ciutadania no pot decidir, la democràcia no és tal. No es pot lluitar contra la voluntat del poble amb tàctiques, legalismes i decrets.

Bé, sí que es pot, com fins ara hem vist, però servirà per a poc, perquè a la fi, la voluntat dels ciutadans serà inapel·lable.

Resulta ja habitual que en dies propers a la Diada, el Govern Central tibi la corda, ja prou tensa i fràgil, amb temes que afecten de ple Catalunya. Enguany, el pacte d'investidura entre el PP i Ciutadans té com a un dels seus reconeguts objectius el desmantellament de la nostra immersió lingüística, assenyalant expressament un problema que no existeix, ans el contrari, que és base de la nostra convivència.

És un tema massa sovintejat i que potser cal resoldre i blindar de totes totes. Tots ja sabem que no és la primera vegada que la dreta més nacionalista d'Espanya posa el seu punt de mira en la nostra política lingüística, sobretot en la immersió, un dels nostres grans triomfs, i sense cap mena de dubte un dels nostres cohesionadors socials més reeixits. Des d'aquí vull dir, i suposo que hi estarem tots d'acord, que la nostra llengua no es toca, que la nostra política lingüística no es toca. També en aquest cas es necessita més i més democràcia, perquè la immensa majoria de catalans tenim clar del tot l'efecte positiu i necessari del nostre sistema educatiu.

La nostra llengua pròpia és la catalana i com a tal caldria guardar-la a redòs de tacticismes partidistes i electorals. Atacar la nostra política lingüística és atacar l'element bàsic de la nostra cultura. Sense cap ànim d'exagerar, la nostra llengua es troba en el moll de l'os del país. Atacs com els que s'auguren i es preparen des de la dreta espanyolista augmenten la desconfiança i la desafecció amb l'Estat. Hi insisteixo i vull fer-ho amb la solemnitat que disposa un dia com avui: la nostra llengua no es toca, no ho permetrem.

És un goig, com a alcalde compartir amb els meus conciutadans palafrugellencs la nostra diada com a país. Si miro endavant i us miro a vosaltres, hi veig diversitat de matisos i diversitat de parers, però hi veig també un amor fidel al país, una voluntat de servei a Catalunya i un civisme que és la base de la nostra convivència i és un signe d'identitat bàsic que ens conforma i defineix. Sempre he volgut una diada inclusiva, participativa de totes les diverses sensibilitats que des del nostre poble participen del projecte de Catalunya. A la Diada ens hi hem de sentir tots a gust, sigui quina sigui la nostra procedència o la nostra ideologia.

Com ja és habitual vull acabar el meu parlament amb un poema, amb els versos d'algú que ha portat la nostra llengua a cimes de gran qualitat literària, en Salvador Espriu, un poeta que ha fet esforços titànics per “salvar-nos els mots” en una època difícil:

Tenim la raó
contra bords i lladres,
el meu poble i jo.

Salvàvem els mots
de la nostra llengua,
el meu poble i jo.

A baixar graons
de dol apreníem,
el meu poble i jo.

Davallats al pou,
esguardem enlaire,
el meu poble i jo.

Ens alcem tots dos
en encesa espera,
el meu poble i jo.

Visca Palafrugell! Visca Catalunya!